

“Hallo.”

“Hoi.”

“Is dat alles?”

“Nee, alleen het begin.”

“Waar is de rest dan?”

“De rest heeft nog niet plaatsgevonden. Alhoewel het ‘nu’ onthult, kan het ook als concept beschouwd worden.”

“Kunnen er ook dingen in het ‘nu’ plaatsvinden zonder dat je het concept ‘nu’ helemaal begrijpt?”

“Hoe meer je het concept begrijpt, hoe verder je ervanaf drijft. Hoe minder je begrijpt, hoe aanwezig je bent.”

“Wat is er dan precies zo concepterig aan eigenlijk?”

“Het nu als moment dat steeds vervliegt is een concept. De waarheid is namelijk dat het nu eeuwig is en altijd aanwezig. Het zijn geen aan elkaar geplakte momenten, maar dat maken wij ervan. Het is niet ongrijpbaar en verdwenen als je het wilt vangen. Het is er gewoon altijd en daar hoef je geen enkele moeite voor te doen. Als we niet konden denken, zouden we niet eens stilstaan bij het nu.”

“Aah, zijn we geen geboren jagers..? We willen vangen, pakken, plukken, meenemen, bewaren, conserveren, verzamelen, opstapelen, bij elkaar vegen en ophangen..”

“Ja, zelfs het moment moet eraan geloven.. Het wordt verstoffelijkt met foto, film, geluidsopnames en geschriften. Bevroren en in de tastbare wereld getrokken. We houden er niet van als alles als zand tussen onze vingers glijdt. Altijd in beweging, vloeiend en ongrijpbaar. Niet voor niks is beton een menselijke uitvinding. Het tegenovergestelde als zijnde onbuigzaam, nogal permanent en voor een bepaalde tijd redelijk onverwoestbaar. Gelukkig evengoed onderhevig aan de natuurlijke wet van afbraak en verval, daar ontkomt niets aan.”

“Bedoel je dat achteraf, nadat een moment voorbij is, controlezucht die zich uit in de wens tot verstoffelijking van het voorbije een soort fake-heerschappij-gevoel kan veroorzaken? Alsof wij zelf in staat zijn de loop van omstandigheden te bepalen. Terugkijkend kun je hele andere en irrelevante conclusies trekken, het is verleidelijk je eigen interpretaties erop los te laten.”

“Ja, alsof iets pas echt gebeurd is als we er een bewijs van hebben.”

“Wat zou er zo beangstigend zijn aan het meesurfen op het nu als een enorme golf eeuwig moment? Kennelijk houdt iets ons tegen.”

“Op dat moment ben je zelf niet meer de hoofdpersoon in je eigen leven, dat is wat je tegenhoudt. Op dat moment is het moment de baas, niet jij. Je kunt je wil er niet meer opleggen, niet zoals in het verleden (je zelf gecreëerde versie van de werkelijkheid) of in de fictieve toekomst (je hoop en verwachtingen). Je verzonnen persoonlijkheid is niet meer relevant. Het is niet meer “jouw” leven, maar het leven dat je toekomt, het leven dat gebeurt.”

“Het verlies van schijnbare controle, komt nogal bedreigend over, lijkt wel.”

“Bizar, wetende dat het controleren van anderen behalve jezelf sowieso ‘wishful thinking’ is. Zelfs je eigen omstandigheden heb je niet helemaal in de hand. Sterker nog, hoe minder je je wil laat gelden (conflictveroorzakend), hoe smoother je leven loopt, stroomt, uit zichzelf beweegt en onverwachte wendingen neemt.”

“Een voorwerp verzet zich ook niet tegen het nu, waarom zou het?”

“Hmm, dat probeer ik me even voor te stellen.. Hoe zou een voorwerp zich kunnen verzetten tegen het moment? Aannemende dat een object niet in de toekomst kan kijken.”

“Dan zou het zich moeten verzetten tegen de wet van de zwaartekracht of de wet van de tijd of van de ruimte, als dat een wet is.”

“Ok, dus opstijgend, verjongend en uitdijend, of zwevend, terug naar de oorsprong en krimpend?”

“Dat is precies wat al ingebouwd is in dit leven! Terug naar de oorsprong, het begin van de cyclus. Afbraak, verval en krimp, een recycling proces naar de basisgrondstoffen, water zand en steen. Zelfs de wet van de zwaartekracht wordt in het water overwonnen.”

“O, wat klopt er dan niet?”

“Een object legt geen eigen wil op zichzelf of zijn omgeving. Het gevolg is niet dat het onveranderlijk blijft (daar zorgen de natuurwetten voor), maar het gevolg is dat het geen conflicten kent. Ondanks zijn starheid, beweegt een object mee, nogal paradoxaal.”

“Een object dat zich verzet tegen het moment is dus een contradictio in terminis. Zich verzetten is namelijk typisch menselijk (of dierlijk) gedrag, wat nooit een object toegedicht kan worden. In die zin kunnen ze ons nog een hoop leren. Waarmee ik niet wil beweren dat we ons nooit moeten verzetten. Dit hangt echter weer af van andermans wil die je over je heen krijgt. Als niemand iets van/over of met je wil, hoef je je ook nergens tegen te verzetten.”

“En planten?”

“Planten ‘willen’ naar het licht, planten hebben water en voedingsstoffen nodig om in leven te kunnen blijven. Hoewel dit meer onder overlevingsstrategie valt, dan onder individuele wil. Net als ons lichaam van nature pijn en dood zal proberen te vermijden. Toch zijn er geen planten met een specifieke eigen wil, of een plant die gehecht is aan zijn verleden. Door water vast te houden zijn ze wel bezig met de toekomst trouwens, vooral in droge streken. Er is dus een bewustzijn, anders zouden ze dat niet doen.”

“Waar hadden we het ook alweer over?”

“Hoe meer je het concept begrijpt, hoe verder je ervanaf drijft. Hoe minder je begrijpt, hoe aanwezig je bent.”

“O ja, dat er eigenlijk geen langer moment dan het ‘nu’ bestaat. Kun je ook in het hier zijn, zonder in het nu te zijn?”

“Ja, je kunt in het hier zijn en de voorafgegane momenten op die plek weer afspelen in je brein. Dan moet je je wel strikt aan die locatie houden en er geen andere gedachten bij gaan halen. Als je trouwens zo getraind bent dat je dat kunt, is het ook een eitje om dan maar helemaal in het nu te blijven met het hier erbij.”

“En andersom?”

“In het nu en niet in het hier...? Je kunt een gesprek met iemand hebben over iets wat niets met de locatie te maken heeft, waar jullie je op dat moment in bevinden. Het wordt lastiger in het hier en nu te blijven als je een telefoongesprek voert. Aangezien je je alletwee op een andere plek bevindt. Dit gesprek wordt helemaal in het “nu” gevoerd, zo in het “nu” zelfs dat er bijna geen lange stiltes vallen, omdat dan de gesprekspartner zal denken dat de verbinding verbroken is.”

“Volgens mij hebben we het meer over ‘toen, daar’ en ‘wanneer, waar’ dan ‘hier, nu’.”

“In het ‘hier en nu’ hoef je waarschijnlijk niet meer te praten. Je ziet alles toch? Je zintuigen geven je toch alle informatie? Waar zou je het dan nog over willen hebben, met een beperkt instrument als de taal en alle misverstanden van communicatie?”

“...”